

Chambre des Représentants

SESSION 1956-1957.

24 JANVIER 1957.

PROPOSITION DE LOI

portant modification de la loi du 22 mars 1886
sur le droit d'auteur et créant un Office National
de la production intellectuelle.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Le présent exposé a pour but de signaler le moyen susceptible d'assurer le financement d'un mouvement dont les gouvernements se sont préoccupés jusqu'ici sans jamais pouvoir le réaliser ainsi qu'il le faudrait : celui de l'éducation musicale populaire, du rayonnement culturel, de l'initiation artistique, littéraire, scientifique des masses, des loisirs du travailleur, etc...

Que de projets élaborés déjà, et restés sans suite ou incomplets, malgré la bonne volonté évidente des dirigeants soucieux d'élever le niveau intellectuel du peuple, grâce à une organisation constructive, et corollaire, de l'enseignement général si développé en ce pays.

Le « Fonds » nécessaire à cette réalisation de haute portée sociale pourrait cependant être constitué en recourant à la formule « Domaine public payant » renseignée dans le Bulletin du Droit d'auteur (volume II — 1949) publié par l'UNESCO, et consacré à l'étude comparative du droit d'auteur et aux travaux du Comité d'experts.

L'adoption du Domaine Public Payant comblerait, financièrement, la lacune rendant toute action inopérante, signalée dans la monographie publiée par le Conseil Supérieur de l'Education Populaire (rapports, vœux, suggestions) en août 1932, dont voici le texte (conclusion p. 105) : « tel que la Loi l'a institué, le Conseil Supérieur de l'Education Populaire n'est qu'un organisme purement consultatif. Il ne peut rien par lui-même. Il ne dispose d'ailleurs d'aucune ressource à cet effet.

N'est-il pas évident, d'autre part, que le Service Educatif Populaire du Ministère de l'Instruction Publique est très loin de disposer, lui aussi, du budget nécessaire à sa mission, alors que des ressources naturelles pourraient lui être dévolues sans intervention de l'Etat, en recourant simplement au même moyen de financement.

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1956-1957.

24 JANUARI 1957.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de wet van 22 maart 1886
op het auteursrecht en tot oprichting van een
Rijksbureau voor de intellectuele productie.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Deze uiteenzetting heeft ten doel het middel aan te wijzen waarmede de financiering kan geschieden van een sector die de regeringen, ondanks hun bezorgdheid, nog nooit behoorlijk hebben kunnen regelen, nl. die van de muzikale volksopleiding, de cultuuruitstraling, de inwijding van de massa in de kunst, de letterkunde en de wetenschap, de vrije tijdsbesteding van de arbeiders, enz...

Hoeveel ontwerpen werden er niet opgemaakt die zonder gevolg of onvolledig bleven, al ontbrak het de leiders die het intellectueel peil van het volk wilden opvoeren niet aan goede wil om, naast het algemeen onderwijs, dat in ons land zo'n grote uitbreiding heeft genomen, een constructieve organisatie op te richten.

Het voor dat plan van hoge sociale betekenis vereiste « Fonds » zou nochtans kunnen tot stand komen met behulp van de formule van het « betalend openbaar domein », waarvan sprake is in het door de UNESCO uitgegeven « Bulletin du Droit d'Auteur » (deel II — 1949), gewijd aan een vergelijkende studie van het auteursrecht en aan de werkzaamheden van het Comité van deskundigen.

De aanvaarding van de formule van het « betalend publiek domein » zou, in financieel opzicht, de leemte aanvullen waardoor elke actie ondoelmatig blijft, zoals er werd op gewezen in de monografie uitgegeven door de Hoge Raad voor Volksopleiding (verslagen, wensen en suggesties), augustus 1932, waarvan de tekst volgt, (conclusie, blz. 105) : « zoals hij bij de wet werd ingesteld, is de Hoge Raad voor Volksopleiding slechts een zuiver adviserend organisme. Uit eigen beweging vermag hij niets. Hij beschikt overigens over geen middelen daartoe. »

Is het overigens niet klaarblijkend, dat de Dienst voor Volksopleiding van het Ministerie van Openbaar Onderwijs van zijn kant op verre na niet beschikt over de voor zijn opdracht nodige begroting, terwijl hem natuurlijke hulpmiddelen zouden kunnen worden bezorgd zonder Staatstussenkomst, door eenvoudig hetzelfde financieringsmiddel te gebruiken ?

Une modification à la loi belge sur le droit d'auteur du 22 mars 1886 permettrait de résoudre la question, tant de fois posée, de l'éducation populaire, tout en dotant la Belgique d'une institution culturelle de premier ordre, largement pourvue des fonds nécessaires à son activité permanente, *sans charges nouvelles pour l'Etat*.

Système dit « Domaine public payant » d'après le bulletin du Droit d'auteur (Volume II — 1949, UNESCO) :

Après l'expiration du délai normal de protection, c'est-à-dire quand l'œuvre tombe dans le domaine public, l'utilisateur de l'œuvre doit payer une redevance généralement perçue par la Société d'auteurs qui emploie ces fonds à des fins culturelles, ou pour aider les auteurs nécessiteux, leur famille, ou leurs héritiers s'il en reste. Dans certains cas, l'Etat peut aussi être l'un des bénéficiaires de cette institution. Il n'y a que six pays au monde dont la législation connaisse cette institution. Ce sont l'Uruguay (1937), la Bulgarie (1939), l'Italie (1941), la Roumanie (1945), la Yougoslavie (1946) et l'U. R. S. S.

L'application de ce système n'est soumise à aucune limitation de temps; c'est ainsi que les utilisateurs des œuvres de Shakespeare ou de Molière doivent verser une redevance. La loi italienne dit expressément que les œuvres d'origine étrangère y sont également assujetties.

Il a été perçu en Italie, au titre Domaine public payant, sur les exécutions, représentations publiques et les émissions radiodiffusées :

en 1941	1 million de Lires
en 1942	2 millions de Lires
en 1947	12 millions de Lires
en 1948	39 millions de Lires

Après la vente en volumes, l'Association des Editeurs Italiens a payé par contrat à la Caisse Nationale de Secours des Ecrivains :

en 1948	5 millions de Lires
en 1949	5,5 millions de Lires

Le droit de suite, légal en Belgique depuis 1921, constitue, en fait, le précédent naturel du Domaine Public Payant, susceptible de fournir annuellement les fonds nécessaires au Mouvement éducatif populaire, conforme et répondant en tous points à la loi du 3 avril 1929 et à l'arrêté royal du 3 mars 1930, instituant et organisant le Conseil Supérieur de l'Education Populaire.

Art instrumental populaire. Personnel des grands orchestres symphoniques.

De la fin du XVIIIe siècle à l'avènement de la Radio-diffusion, les sociétés populaires de musique ont été de toutes les manifestations publiques, et l'unique agrément dominical des humbles.

Leur composition, calquée tout d'abord sur celle des musiques des nations étrangères ayant occupé le pays, marque chaque étape des progrès réalisés, tant en facture instrumentale qu'en ce qui concerne le répertoire : épanouissement continu dont l'apogée fut le Grand Cycle Instrumental et Choral national et international, organisé

Door de Belgische wet van 22 maart 1886 op het auteursrecht te wijzigen zou die kwestie een oplossing kunnen bekomen, en aldus zou België tevens worden begiftigd met een culturele instelling van eerste gehalte, ruim voorzien van de gelden die zij voor haar bestendige activiteit nodig heeft, en dit zonder *nieuwe lasten voor de Staat*.

Het stelsel van het zogenaamd « Betalend publiek domein », waarover in het « Bulletin du Droit d'Auteur » (Deel II - 1949, UNESCO) wordt gehandeld, is opgevat als volgt :

Na het verstrijken van de normale beschermingstermijn, d. w. z. wanneer het werk publiek domein is geworden, moet degene die van het werk gebruik maakt, een recht betalen, over 't algemeen geïnd door de Vereniging voor auteursrechten, die dat geld gebruikt voor culturele doeleinden, of om behoeftige auteurs, hun familie of hun erfgenamen, indien er nog zijn, te helpen. In sommige gevallen kan de Staat een van de begunstigten van die instelling zijn. Er zijn zes landen ter wereld waar die instelling in de wetgeving is opgenomen, nl. Uruguay (1937) — Bulgarije (1939) — Italië (1941) — Roemenië (1945), Joegoslavië (1946) en de U. R. S. S.

Voor de toepassing van dat stelsel geldt geen enkele tijdsbeperking; zo b.v., moeten zij die gebruik maken van de werken van Shakespeare of van Molière een recht betalen. De Italiaanse wet bepaalt uitdrukkelijk dat dit ook geldt voor de werken van buitenlandse oorsprong.

In Italië werd, wegens betalend publiek Domein, op de openbare uitvoeringen en opvoeringen en op de radio-uitzendingen aan rechten geheven :

in 1941	1 miljoen Lire
in 1942	2 miljoen Lire
in 1947	12 miljoen Lire
in 1948	39 miljoen Lire

Na verkoop in boekvorm, betaalde de Vereniging der Italiaanse Uitgevers, krachtens overeenkomst, aan de Nationale Kas voor Hulpverlening aan Schrijvers :

in 1948	5 miljoen Lire
in 1949	5,5 miljoen Lire

Het volgrecht, dat in België sedert 1921 wettelijk bestaat, geldt feitelijk als het natuurlijk precedent van het « betalend publiek domein », waardoor jaarlijks de nodige gelden worden verschaft voor de Beweging voor Volksopleiding, die in alle opzichten overeenstemt met en beantwoordt aan de wet van 3 april 1929 en het koninklijk besluit van 3 maart 1930 tot instelling en inrichting van de Hoge Raad voor de Volksopleiding.

Instrumentale volkskunst. Personeel der grote symfonische orkesten.

Sedert het einde der XVIIIe eeuw tot de opkomst van de Radio-uitzendingen hebben de plaatselijke muziekverenigingen deelgenomen aan alle openbare betogingen die de enige zondagsontspanning waren van de minvermogens.

Hun samenstelling, aanvankelijke nabootsing van deze van de muziekkorpsen uit de vreemde landen die het land bezet hadden, kenmerkt elke gemaakte vooruitgang, zowel inzake instrumentale uitvoering als wat betreft het repertorium : voortdurende ontplooiing, waarvan het hoogtepunt was de Grote Nationale en Internationale

en 1930. à l'occasion du Centième anniversaire de l'Indépendance de la Belgique.

En 1914. l'Annuaire Instrumental Belge comportait près de 4.000 harmonies et fanfares. En 1945, leur nombre était de 2.268 ! Depuis... la vie chère, le prix des instruments (les plus lourds sont abandonnés), la hausse constante des éditions et des consommations, les sports, les pronostics, les congés payés, la radio à domicile, les auditions rarissimes à la Radio, le mécénat tué par le fisc, l'impuissance des pouvoirs publics, l'engouement pour le jazz... sont autant de causes ayant détérioré le prodigieux mouvement instrumental d'antan, et anéanti, lentement, mais sûrement, l'émulation indispensable au standing des sociétés non professionnelles, triplement déforçées, au surplus, par les appartenances politiques.

Le maintien des orchestres de plein air, indispensables aux célébrations civiques, s'impose. Devoir en arriver à les remplacer par les « hurleurs ambulants » serait une offense à la dignité des cérémonies commémoratives si nombreuses en ce pays. Pour en prévenir l'écroulement définitif, il importe de faire le point et de préconiser les remèdes susceptibles d'assurer le relèvement des formations traditionnelles dont il s'agit, sans en modifier l'actuelle structure séculaire d'associations bénévoles autonomes, et sans intervention financière directe de l'Etat.

Des mesures de sauvegarde s'imposent d'autre part, si l'on veut éviter, à bref délai, une crise de recrutement des instrumentistes indispensables aux grands orchestres symphoniques.

C'est dans la masse des instrumentistes peuplant encore les sociétés populaires de musique (150.000 membres effectifs pour le pays) que l'on trouvera les éléments doués à parfaire en vue d'assurer les cadres normaux des orchestres ainsi que les réserves à prévoir.

Le problème à résoudre en l'occurrence ne concerne donc pas uniquement les sociétés populaires de musique, mais bien, et surtout, le domaine instrumental tout entier.

Grâce aux ressources provenant du Domaine Public Payant, dûment surveillé et administré, — et tout gratuit pour l'Etat — un budget spécial pourrait être prévu au Service Educatif du Ministère de l'Instruction Publique en faveur de l'Art Instrumental, lequel ne peut échapper au désastre de la désaffection qui s'aggrave chaque jour, que par semblable mesure salvatrice.

Pour assurer cette renaissance, parer en temps utile à la crise menaçant le recrutement des grands orchestres et rendre enfin au Domaine Public le caractère de large participation humaine selon le vœu du législateur d'antan, il suffirait au législateur d'aujourd'hui d'amender la loi sur le Droit d'auteur du 22 mars 1886.

Taxations proposées :

1. Exécution publique radiodiffusée des œuvres musicales du domaine public : 1/3 du droit d'auteur actuel.
2. Enregistrement sous toutes formes du domaine public : 5 % du prix de vente.
3. Publications d'œuvres musicales du domaine public : 5 % du prix de vente.
4. Transcriptions, arrangements, révisions du domaine public : 5 % du revenu droits d'auteur.

Cyclus voor Instrumentale en Koormuziek, in 1930 ingericht ter gelegenheid van de Honderdste Verjaardag van België's Onafhankelijkheid.

In 1914 vermeldde het Belgisch Jaarboek voor Instrumentale Muziek ongeveer 4.000 harmonieën en fanfares. In 1945 was hun getal 2.268 ! De stijging van de kosten van levensonderhoud en van de prijs der instrumenten (de zwaarste worden niet meer gebruikt), de gestadige stijging van de prijs van muziekkuitgaven en consumpties, de sport, het betaald verlof, de radio ten huize, de uiterst zeldzame uitvoeringen langs de Radio, het door de fiscus gedood mecenaat, de machteloosheid der openbare besturen, de bevlieving voor jazz-muziek... zijn zovele oorzaken die de wonderbare instrumentale beweging van voorheen hebben in de war gestuurd en langzaam maar zeker de wedijver hebben vernietigd, die nodig is voor de standing der niet-professionele verenigingen, welke bovendien op drievoudige wijze, verlamd zijn door politieke afhankelijkheid.

Het in standhouden van de openluchtorkesten, die onmisbaar zijn bij vaderlandse vieringen, dringt zich op. Ze te moeten vervangen door « verplaatsbare huilmachines » ware een inbreuk op de waardigheid van de in dit land zo talrijke herdenkingsplechtigheden. Om er de volledige ineenstorting van te voorkomen, moet de toestand precies worden vastgesteld en moeten de middelen worden onderzocht, die kunnen bijdragen tot de herleving van die traditionele muziekverenigingen, zonder hierbij de huidige, eeuwenoude structuur van vrije, zelfstandige groeperingen te wijzigen of zonder rechtstreekse financiële inmenging vanwege de Staat.

Voorts is het volstrekt noodzakelijk vrijwaringsmaatregelen te treffen, wil men voorkomen dat binnen afzienbare tijd een crisis ontstaat in de aanwerving van instrumentisten, die voor de grote symfonische orkesten onmisbaar zijn.

De begaafde muzikanten, die verder moeten gevormd worden met het oog op het vullen van de normale kaders der orkesten en op het vormen van de nodige reserves, zijn te vinden onder de massa instrumentisten, die de plaatselijke muziekverenigingen nog bevolken (150.000 werkende leden voor het gehele land).

Het probleem, waarvoor hier een oplossing moet gevonden worden, betreft dus niet alleen de plaatselijke muziekverenigingen, maar in de eerste plaats het ganse gebied der instrumentale muziek.

Dank zij de geldmiddelen, die het Betalend publiek domein, onder behoorlijk toezicht en beheer, en voor de Staat is het gans kosteloos — oplevert, zou de Opvoedkundige Dienst van het Ministerie van Openbaar Onderwijs met een speciale begroting kunnen begiftigd worden ten behoeve van de instrumentale kunst, die slechts door dergelijke heilzame maatregel kan gered worden voor de afkeer, die met de dag erger wordt.

Om die herleving te bewerken, om tijdig de crisis te keren, welke de bezitting van de grote orkesten bedreigt en, ten slotte, om het Publiek domein opnieuw in ruime mate te laten deelnemen aan de ondernemingen met een ruim menslievend doel, zoals de wetgever destijds heeft gewenst, kan de huidige wetgever ermede volstaan in de wet van 22 Maart 1886 op het Auteursrecht amendementen aan te brengen.

Voorgestelde belastingen :

1. Openbare uitvoering, via de radio, van muziekwerken van het publiek domein : 1/3 van het huidige auteursrecht.
2. Registraties in om het even welke vorm van het publiek domein : 5 % van de verkoopprijs.
3. Uitgaven van muziekwerken van het publiek domein : 5 % van de verkoopprijs.
4. Overschrijvingen, arrangementen en herzieningen van het publiek domein : 5 % der opbrengst van de auteursrechten.

5. Publications littéraires et scientifiques du domaine public : 5 % du prix de vente.

6. Droits « non transmissibles » : 10 % du total annuel.

7. Retenue sur l'ensemble des perceptions exportées : 10 % du total annuel.

8. Représentations théâtrales du domaine public : 5 % des recettes.

9. Auditions musicales du domaine public : 5 % des recettes.

N. B. *Income tax* appliquée aux U. S. A., en Angleterre, Allemagne, Autriche, etc.

Montant des transferts à l'étranger : 80 % des recettes, en Belgique, de la S.A.B.A.M.

Bilan de la S.A.B.A.M. en 1954 : 82 millions.

Création d'un Office National de la Production Intellectuelle.

Le domaine public, institué en Belgique par la loi sur le Droit d'auteur, du 2 mars 1886, a pour but d'assurer la plus large diffusion des œuvres scientifiques, musicales et littéraires, en les mettant à la portée des humbles, grâce à la baisse sensible des prix d'édition et d'exécution, devant normalement se manifester dès que les œuvres précitées seraient libérées de la créance de leurs auteurs, c'est-à-dire cinquante ans après le décès de ceux-ci.

La pratique, depuis, s'est chargée de décevoir la généreuse illusion du législateur de 1886, le public n'ayant jusqu'ici retiré aucun avantage positif du Domaine public : les séculaires cahiers de Bach se vendent au prix du jour; au théâtre, le prix des places pour les représentations des œuvres de Molière, de Wagner, n'est guère différent de celui imposé pour les ouvrages modernes, et les quelques concerts ou autres spectacles « populaires » ne sauraient suffire, dans la conjoncture actuelle, à l'élévation spirituelle généralisée tant souhaitée.

Etant avéré, d'autre part, qu'une perception est « quand même » opérée en Belgique, sur les œuvres théâtrales tombées dans le domaine public, il apparaît opportun de tirer parti de l'exemple donné par les agences privées de perception elles-mêmes, en appliquant ouvertement ce qu'elles font depuis longtemps déjà, à savoir, la taxation des œuvres du domaine exécutées publiquement, et d'affecter le produit annuel issu du Domaine public et perçu en Belgique et au Congo, au Service de l'Education Populaire relevant du Ministère de l'Instruction Publique, dont les ressources, ainsi considérablement augmentées, contribueraient à la dotation indispensable à l'activité, ainsi qu'au rayonnement des institutions artistiques, culturelles et populaires de ce pays.

Toute nation, agissant de même, recueillerait ainsi sa juste part du Domaine public, héritage universel lequel, tout en recouvrant sa destination première, impliquerait nécessairement la légitime autonomie nationale de chaque pays en matière de défense, de perception et de répartition du Droit d'auteur, principe fondamental, selon l'U. N. E. S. C. O., *autonomie dont la Belgique ne bénéficie pas encore.*

Pourquoi donc, au nom d'une propriété exclusive qui n'existe plus, laisser toujours partir à l'étranger des recettes effectuées en Belgique sur le Domaine public, au moment où nous en avons tant besoin pour le soutien de nos institutions culturelles et à l'heure même où la Télévision

5. Letterkundige en wetenschappelijke uitgaven van het publiek domein : 5 % van de verkoopprijs.

6. « Niet overdraagbare » rechten : 10 % van het jaarlijks totaal.

7. Afhouding van de gezamenlijke exportontvangsten : 10 % van het jaarlijks totaal.

8. Toneeluitvoeringen van het publiek domein : 5 % van de ontvangsten.

9. Muziekuitvoeringen van het publiek domein : 5 % van de ontvangsten.

N. B. *Income tax* : wordt toegepast in de V. S. A., in Groot-Brittannië, in Duitsland, in Oostenrijk, enz.

Bedrag van de overdrachten naar het buitenland : 80 % van de ontvangsten in België van de N.A.V.E.A.

Balans van de N.A.V.E.A. in 1954 : 82 miljoen.

Oprichting van een Rijksbureau voor de Intellectuele Productie.

Het publiek domein, in België ingesteld bij de wet van 2 maart 1886 op het auteursrecht, beoogt de ruimst mogelijke verspreiding van wetenschappelijke, literaire of muziekwerken door ze in het bereik van de minvermogenen te brengen, dank zij de merklijke daling van de publicatie- en uitvoeringskosten, die normaal moet volgen zodra de auteurs van voormelde werken geen vordering meer kunnen doen gelden, m.a.w. 50 jaar na het overlijden van die auteurs.

De praktijk heeft intussen de grootmoedige illusie van de wetgever van 1886 een lelijke deuk gegeven : het publiek heeft tot dusver geen enkel positief voordeel getrokken uit het Publiek domein; de eeuwenoude schriften van Bach worden verkocht tegen de prijs van de dag; in de schouwburg is de prijs der plaatsen voor opvoeringen van werken van Molière of Wagner dezelfde als voor opvoeringen van moderne werken en de enkele zeldzame « volks »-concerten of andere « volks »-voorstellingen volstaan in de huidige tijdsomstandigheden niet voor de zo zeer gewenste algemene geestelijke verheffing.

Daar overigens blijkt dat in België « niettemin » een recht wordt geheven op de toneelwerken die het publiek domein zijn geworden, lijkt het wenselijk partij te trekken van het voorbeeld, gegeven door de private inningsagentschappen, en openlijk toe te passen wat zij reeds geruime tijd doen, namelijk : een recht te heffen op de werken van het domein die in het openbaar worden uitgevoerd; en de jaarlijkse opbrengst van het Publiek Domein, geïnd in België en Congo, over te maken aan de Dienst voor Volksopleiding die onder het Ministerie van Openbaar Onderwijs ressorteert. Met zijn aldus aanzienlijk verhoogde middelen zou die Dienst aan de artistieke, culturele en populaire instellingen van ons land de voor hun activiteit en hun uitstraling zo noodzakelijke financiële steun kunnen verschaffen.

Elke natie die zo handelt ontvangt haar rechtmatig aandeel van het Publiek domein, universeel erfgoed dat, terugkerend naar zijn oorspronkelijke bestemming, noodzakelijk de gewettigde nationale autonomie van elk land onderstelt inzake bescherming, inning en verdeling van het auteursrecht; autonomie die volgens de UNESCO een fundamenteel beginsel is, maar die België nog steeds niet bezit.

Waarom zouden we, onder voorwendsel van een exclusief eigendomsrecht dat niet meer bestaat, de ontvangsten die in België uit het Publiek domein worden geïnd steeds weer laten wegvloeien naar het buitenland, op een tijdstip waarop wij er zelf zo veel behoefte aan hebben voor

vient s'ajouter à la taxation déjà multiple du Droit d'auteur ?

Il conviendrait, en conséquence, d'assurer désormais, en même temps que *notre souveraineté nationale* en matière de droit d'auteur, la gestion du *Domaine Public Payant*, par la reconnaissance officielle, sous le contrôle de l'Etat, et dans le cadre des conventions internationales, de « La Société Belge du Droit d'auteur », à laquelle seraient rattachées, en vertu des accords internationaux *qu'elle détient*, les agences similaires étrangères opérant encore en Belgique, et au Congo Belge, dont l'action serait contrôlée par un organe de coordination des activités se rapportant au droit d'auteur sous tous ses aspects présents et à venir : l'Office National de la Production Intellectuelle, relevant du Ministère de l'Instruction Publique (O. N. P. I.).

Cet office grouperait l'ensemble des activités — ayants-droit, redevables, exécutants, artisans — participant directement à la production scientifique, musicale et littéraire, dont chaque section serait équitablement représentée à un Conseil Général non permanent comprenant :

1° Les auteurs ; les compositeurs ; les éditeurs ; les professions artistiques reconnues ; les institutions de caractère intellectuel ; les exécutants et artisans d'Art (impressions d'Art, facture instrumentale, lutherie, etc...) ; les délégués des sociétés populaires de musique, dramatiques, folkloriques ; universités populaires ; cercles populaires de conférences, etc...

2° Les redevables *permanents* du droit d'auteur ;

3° La commission d'arbitrage, juridique et technique, habilitée en vue d'aplanir tous différends pouvant survenir entre les Conseils d'Administration des sociétés d'auteurs et les membres de celles-ci ; entre les redevables et les sociétés de perception, ou tous autres cas d'ordre professionnel, avant d'en référer aux Tribunaux.

4° La commission du Service Social Intellectuel.

5° Le *Bureau permanent*, chargé de l'organisation générale de l'Office et des questions s'y rapportant : contrôle de perception et répartition du droit d'auteur sous tous ses aspects ; adoption des barèmes de perception ; condition de l'auteur ; droits des héritiers ; droits et devoirs de l'éditeur ; statut professionnel de l'artiste qualifié ; organisation du Service Social Intellectuel ; études, travaux et réalisations à soumettre à l'approbation du Ministre de l'Instruction publique.

Possibilités supplémentaires de ressources pour l'O. N. P. I.

Il n'est pas sans intérêt de souligner ici, qu'en dehors des ressources provenant de la taxation du *Domaine Public Payant*, que la présente proposition vise à créer, l'Office National de la Production Intellectuelle pourrait encore disposer d'autres ressources, fort importantes, qui lui permettraient d'assurer complètement sa mission, et plus particulièrement dans le domaine du Service Social Intellectuel.

En effet, parmi les recettes prévues au Budget Général de l'Etat, figurent celles provenant des jeux (Ostende, Spa, Namur) ; des courses, des pronostics, de la publicité commerciale, etc... ; bien que cette dernière ne soit pas

de ondersteuning van onze culturele instellingen, en op het moment waarop de Televisie de reeds veelzijdige heffingsmogelijkheden voor het auteursrecht nog komt verruimen.

Bijgevolg past het dat wij voortaan, tegelijkertijd met onze *nationale soevereiniteit* inzake auteursrecht, het beheer van het Betalend Publiek Domein vrijwaren door de officiële erkenning, onder Rijkscontrole en in het kader van de internationale overeenkomsten ; van de « Belgische Vereniging voor Auteursrecht », waaraan, krachtens de internationale overeenkomsten ; *waarvan zij houder is*, zouden verbonden worden de in België en Belgisch-Congo nog werkende gelijkaardige buitenlandse agentschappen, waarvan de werking zou gecontroleerd worden door een orgaan voor coördinatie van de werkzaamheden, welke betrekking hebben op het auteursrecht in al zijn huidige en toekomstige vormen : tot onder het Ministerie van Openbaar Onderwijs ressorterende Rijksbureau voor de Intellectuele Productie.

In dit Bureau zouden alle activiteiten worden samengebracht — rechthebbenden, betalers van auteursrechten, uitvoerenden, ambachtslieden — die rechtstreeks deelnemen aan wetenschappelijke, muzikale en letterkundige productie, waarvan elk sector op billijke wijze zou vertegenwoordigd zijn in een niet permanente Algemene Raad waarin zouden zetelen :

1° de auteurs ; de toondichters ; de uitgevers ; de erkende kunstberoepen ; de instellingen van intellectuele aard ; de uitvoerenden en de kunstambachten (kunstdruk, instrumentenfabricage, fabricage van snaarinstrumenten, en...) ; de afgevaardigden van de volksverenigingen voor muziek, toneel en folklore, de volksuniversiteiten, de volkskringen voor voordrachten ; enz.

2° zij die *permanent* auteursrechten verschuldigd zijn ;

3° de juridische en technische scheidsrechterlijke commissie, die bevoegd is om alle geschillen die kunnen ontstaan tussen de Raden van beheer van de verenigingen voor auteursrechten en de leden daarvan, tussen de betalingsplichtigen en de inningsverenigingen, of alle andere beroepsgevallen te beslechten, vooraleer deze bij de Rechtbanken worden aanhangig gemaakt ;

4° de commissie van de Sociale Dienst voor intellectuelen.

5° het *Vast Bureau*, belast met de algemene organisatie van het Bureau en de kwesties, die daarmede verband houden : toezicht op inning en verdeling van het auteursrecht in al zijn vormen ; aanneming van de inningstarieven ; toestand van de auteur ; rechten van de erfgenamen ; rechten en plichten van de uitgever ; beroepstatus van de geschoolde kunstenaar ; inrichting van de Sociale Dienst voor intellectuelen ; studiën, werkzaamheden en prestaties aan de Minister van Openbaar Onderwijs ter goedkeuring voor te leggen.

Mogelijke bijkomende middelen voor het Rijksbureau voor de Intellectuele Productie.

Hier kan met nut worden onderlijnd dat het Rijksbureau voor intellectuele productie, buiten de inkomsten door belasting van het betalend Publiek domein, die dit voorstel wil invoeren, nog zou kunnen beschikken over andere zeer belangrijke middelen waardoor het zijn taak ten volle zou kunnen vervullen, vooral wat de Sociale Dienst voor intellectuelen betreft.

Inderdaad, onder de ontvangsten op de Algemene Rijksbegroting komen de inkomsten voor, herkomstig van de speelzalen (Oostende, Spa, Namen), van de wedrennen, van de pronostiekwedstrijden, van de commerciële publiciteit.

autorisée à nos radiodiffusion et télévision nationales, elle s'exerce néanmoins en Belgique — par voix étrangères.

Cette question mériterait d'être reconsidérées en faveur de l'Office National de la Production Intellectuelle auquel une longueur d'onde spéciale pourrait être concédée dans l'unique intérêt du Service Educatif Populaire et du Service Social Intellectuel, si nécessaire en ce pays.

enz...; alhoewel deze niet in onze nationale radio- en televisieprogramma's toegelaten is, bereikt ze toch ons land langs buitenlandse zenders.

Deze kwestie zou opnieuw moeten onderzocht worden ten gunste van het Rijksbureau voor Intellectuele Productie dat een speciale golflengte zou kunnen gebruiken in het uitsluitend belang van de Dienst voor Volksopleiding en van de Sociale Dienst voor Intellectuelen, die in dit land zo noodzakelijk is.

André SAINT-REMY.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

Il est ajouté à la loi du 22 mars 1886 sur le Droit d'auteur une section VIII intitulée « Domaine public payant » et comprenant un article 39 ainsi conçu :

Article 39. — « Toute exécution publique, la reproduction sous quelque forme que ce soit, la vente, la distribution, la cession d'œuvres musicales, littéraires, scientifiques, de toute provenance, tombée dans le domaine public, est soumise, sous l'appellation « Domaine Public Payant » à une taxe d'utilisation dont le taux sera déterminé par arrêté royal et dont le produit total et annuel, destiné au Fonds de l'Education Populaire (Service Educatif du Ministère de l'Instruction Publique) sera directement viré à l'Office National de la Production Intellectuelle, dont question à l'article 40, par la Société Belge du Droit d'Auteur et ses agences opérant à ce titre en Belgique et au Congo Belge. »

Article 2.

Il est ajouté à la même loi une section IX intitulée : « L'Office National de la Production Intellectuelle » et comprenant quatre articles, de 40 à 43, ainsi conçus :

Article 40. — « Il est créé un organisme parastatal, dénommé Office National de la Production Intellectuelle, et relevant du Ministère de l'Instruction Publique. »

Un arrêté royal organisera le dit Office de manière qu'y soient équitablement représentés :

1° Les auteurs, les compositeurs, les éditeurs, les professions artistiques reconnues, les institutions de caractère intellectuel, les exécutants et artisans d'Art (impressions d'art, facture instrumentale, lutherie, etc...) les délégués des sociétés populaires de musique, dramatiques, folkloriques; universités populaires; cercles populaires de conférences, etc.

2° Les redevables permanents du droit d'auteur

et qu'il comporte :

1° La commission d'arbitrage, juridique et technique, habilitée en vue d'aplanir tous différends pouvant survenir

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

Aan de wet van 22 maart 1886 op het auteursrecht wordt onder de titel « Betalend publiek domein », een Afdeling VIII toegevoegd die een artikel 39 bevat, dat luidt als volgt :

Artikel 39. — « Op iedere openbare uitvoering, reproductie in welke vorm ook, verkoop, verdeling of afstand van muzikale, letterkundige of wetenschappelijke werken van welke oorsprong ook, die publiek domein vervallen zijn geworden, wordt, onder de benaming « betalend publiek domein », een gebruiksrecht geheven waarvan het bedrag bij koninklijk besluit wordt vastgesteld en waarvan de totale jaarlijkse opbrengst, die bestemd is voor het Fonds voor Volksopleiding (Opvoedkundige Dienst van het Ministerie van Openbaar Onderwijs), rechtstreeks op het in artikel 40 bedoelde Rijksbureau voor de Intellectuele Productie wordt overgeboekt door de agentschappen voor de inning van de auteursrechten die in die hoedanigheid in België en in Belgisch-Congo werkzaam zijn. »

Art. 2.

Aan dezelfde wet wordt een afdeling IX toegevoegd, onder de titel : « Het Rijksbureau voor de Intellectuele Productie », die vier artikelen, van 40 tot 43, omvat die luiden als volgt :

Artikel 40. — « Er wordt onder de benaming Rijksbureau voor de Intellectuele Productie, een parastataal organisme opgericht, dat afhangt van het Ministerie van Openbaar Onderwijs.

Bij koninklijk besluit zal bedoeld Bureau op zulke wijze worden opgericht dat hierin op billijke wijze vertegenwoordigd zijn :

1° De auteurs, de toondichters, de uitgevers, de erkende kunstberoepen, de instellingen van intellectuele aard, de uitvoerenden en de kunstambachten (kunstdruk, instrumentenfabricage, fabricage van snaarinstrumenten, enz...), de afgevaardigden van de volksverenigingen voor muziek, toneel en folklore, de volksuniversiteiten, de volkskringen voor voordrachtkunst, enz.

2° Zij die permanent auteursrechten verschuldigd zijn voor voordrachtkunst, enz.

1° De juridische en technische scheidsrechterlijke commissie, die bevoegd is om alle geschillen die kunnen ontstaan

entre les Conseils d'Administration des sociétés d'auteurs et les membres de celles-ci; entre les redevables et les sociétés de perception ou tous autres cas d'ordre professionnel, avant d'en référer aux Tribunaux.

2° La commission du Service Social Intellectuel.

3° Le *Bureau permanent*, chargé de l'organisation générale de l'Office et des questions s'y rapportant : contrôle des sociétés de perception et de répartition du droit d'auteur; adoption des barèmes de perception; condition de l'auteur; droits des héritiers; droits et devoirs de l'éditeur; statut professionnel de l'artiste qualifié; organisation du Service Social Intellectuel; études, travaux et réalisations à soumettre à l'approbation du Ministre de l'Instruction Publique.

Article 41. — « En vue d'unifier et contrôler la perception et la gestion du droit d'auteur sous toutes ses formes présentes et à venir, la Société belge du Droit d'Auteur et ses agences opérant à ce titre en Belgique et au Congo Belge, relèveront de l'Office National de la Production Intellectuelle. »

Article 42. — « La coordination en Belgique et au Congo Belge des activités se rapportant à la création intellectuelle, ou y participant, sera assurée par l'Office National de la Production Intellectuelle. »

Article 43. — « Toute prestation bénévole contrôlée par le Service de l'Education Populaire du Ministère de l'Instruction Publique, est exemptée des taxes et redevances ci-dessus; de même, les entrées aux spectacles, concerts, manifestations d'art, etc..., délivrées gratuitement au titre d'Education Populaire et sous le contrôle du service précité. »

tussen de Raden van beheer van de verenigingen voor auteursrechten en de leden daarvan, tussen de betalingsplichtigen en de inningsverenigingen, of alle andere beroepsgevallen te beslechten, vooraleer deze bij de Rechtbanken worden aanhangig gemaakt.

2° De commissie van de Sociale Dienst voor intellectuelen;

3° *het Vast Bureau*, belast met de algemene organisatie van het Bureau en de kwesties die daarmee verband houden : toezicht op de verenigingen voor de inning en verdeling van de auteursrechten; anneming van barema's voor de innings; toestand van de auteur; rechten van de erfgenamen; rechten en plichten van de uitgever; beroepsstatuut van de geschoolde kunstenaar; inrichting van de Sociale Dienst voor Intellectuelen; studies, werkzaamheden en prestaties die ter goedkeuring aan de Minister van Openbaar Onderwijs dienen voorgelegd. »

Artikel 41. — « Ten einde de inning van het auteursrecht in al zijn huidige en toekomstige vormen eenvormig te maken en te controleren, hangen de agentschappen die in die hoedanigheid in België en Belgisch-Congo werken, af van het Rijksbureau voor de Intellectuele Productie. »

Artikel 42. — « De samenordering in België en Belgisch-Congo van de activiteiten die verband houden met de intellectuele schepping of die daarvan deel uitmaken gebeurt door het Rijksbureau voor de Intellectuele Productie. »

Artikel 43. — « Elke vrijwillige prestatie onder toezicht van de Dienst voor Volksopleiding van het Ministerie van Openbaar Onderwijs wordt vrijgesteld van voormelde taxes en rechten; alsus ook de toegangskaarten voor de vertoningen, concerten, kunstmanifestaties, enz., kosteloos uitgereikt als bijdrage tot de volksopleiding en onder toezicht van voormelde dienst. »

André SAINT-REMY,
A. VERBIST,
F. BLUM,
L. COOREMANS,
H. LAHAYE,
H. LAMBOTTE.